

[Arns Larsen.]

ejerlejligheder, men den oprindelige ejer sidder faktisk med 30, 40, 50 eller 60 pct. af lejlighederne, nemlig de lejligheder, der endnu ikke er solgt. Han lider vist ingen nød ved at skulle stoppe for salg i indtil 5 år. Vi kan altså ikke deltage i begrædelsen af disse indskrænkninger i ejerlejlighedsloven, som her er foreslået.

For øvrigt synes vi, at alle de mennesker, som virkelig følger trang til at eje egen lejlighed i etagebyggeri, har en ganske udmærket mulighed herfor gennem hele andelslejlighedsinstituttet, som jo er en demokratisk boligform, og som man bør henvise folk til i større udstrækning. Men her er selvfølgelig ikke muligheder for at sælge lejlighederne med stor fortjeneste med spekulationsgevinst, og der er ikke de skattefradragsmuligheder, som der er inden for parcelhusbyggeriet, og det er nok det, der er humlen i den sag. Det er nok det, man hellere vil forsvare, end man vil spekulationen til livs.

I lovforslag nr. 16, forslag til lov om ændring af lov om midlertidig regulering af boligforholdene, foreslås § 67 a som sagt ændret, således at der stoppes for salg i 5 år, medmindre kommunalbestyrelsen giver sit samtykke hertil. Hr. Ove Hansen var inde på dette lille spørgsmål, og vi har jo allerede erfaret, at kommunalbestyrelserne i Gentofte og Frederiksberg — det overrasker os ikke — vil gennemhule disse bestemmelser. Derfor vil det nok være klogest, at vi får pillet denne lille passus ud af lovforslaget.

Med hensyn til genudlejningsforhøjelsernes afskaffelse må jeg erklære, at vi er 100 pct. enige med regeringen i dette forslag. Det var en asocial og en meningsløs lovgivning, man her gennemførte. Den tjente kun det ene formål at komme de såkaldte bebrængte husejere til hjælp; nu skulle de have noget mere for deres lejligheder, end boligforliget hjemlede dem ret til. Derfor genudlejningsforhøjelserne. De satte en stopper for den fornuftige røking, som er nødvendig i den bestående boligmasse, og de stillede lejerne så komplet ulige med hensyn til prisen for samme lejlighedstype. Derfor ser vi med glæde, at adgangen til genudlejningsforhøjelse bliver ophævet ved det forslag, ministeren har fremsat.

Den rentelåneordning, som nu foreslås afskaffet, eller som slet ikke kommer til at

træde i kraft, vendte vi os meget stærkt imod, da den var til behandling og blev gennemført her i folketinget med VKRs stemmer. Derfor kan det ikke komme overraskende, at vi ønsker rentesikringsordningen bibeholdt, og at vi også ønsker den forbedret. Vi kan godt støtte det forslag, som ministeren fremsætter, at rentesikringen skal gælde fra et renteniveau på 5,5 pct. og op til den aktuelle rente, som jo i dag er ca. 11 pct. Det vil koste nogle flere penge, det er jeg klar på. Boligministeren siger i bemærkningerne, at i 1973-74 kommer vi nok op på en rentesikringsudgift på ca. 440 mill. kr. om året. Det er mange penge. Der går også mange penge til boligsikringsordningen, vel et par hundrede millioner kroner. Vi har statens bolig- og byggefond, som vel yder en støtte på 100 mill. kr. til kommunerne. Vi har de særlige støtteordninger i saneringslovgivningen osv., osv. Måske er vi i dag oppe på et beløb i boligstøttelovgivningen — eller vil komme op herpå i løbet af nogle få år — i størrelsesordenen $\frac{3}{4}$ milliard kr. om året. Derfor stiller vi os i socialistisk folkeparti det spørgsmål: er det den rigtige måde at løse boligproblemet på at cementere et renteniveau på 11 pct. og poste penge ud af statskassen for at holde renteutgiften nede i det sociale byggeri på $5\frac{1}{2}$ pct. i stedet for 11 pct. ved at ofre 400-500 mill. kr. årligt? Det kan der i høj grad sættes et spørgsmålstejn ved. Det har man gjort fra de borgerlige politikeres side, og det vil vi også gøre, for vi mener, at det ikke er en tilfredsstillende form at løse boligbyggeriets problemer på. Vi mener, at alfa og omega i hele dette spørgsmål er en anden finansieringsform af boligbyggeriet og selvfølgelig især af det sociale boligbyggeri. Derfor har vi den ene gang efter den anden været inde på spørgsmålet om en statsfinansiering af boligbyggeriet til fast, lav rente og med kontante lån. Om det skal være fra bund til top, det kan man diskutere. Om det skal være halvvejs fra og til tops, kan man diskutere, men det er givet, at den mest rationelle og mest fornuftige måde at støtte boligbyggeriet på er kontante lån til fast, lav rente. Så vil vi kunne spare en masse penge på rentesikring, på boligsikring og alle andre støtteordninger. Hvis vi udvider statens bolig- og byggefond på en sådan måde, at pengene kan gå ind i nybyggeriet på en sådan